

ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของนักศึกษาหลักสูตร
ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน
วิทยาลัยครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต

อัญชลี ทองเฒ¹ / ไพทยา มีสัตย์²

¹ ผศ., สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน วิทยาลัยครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต กรุงเทพมหานคร

² อาจารย์สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน วิทยาลัยครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต กรุงเทพมหานคร

อีเมล: anchali.tho@dpu.ac.th

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อ 1) ศึกษาาระดับผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของนักศึกษาหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน วิทยาลัยครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต 2) ศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของนักศึกษา ประชากรเป้าหมาย คือ นักศึกษาหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน วิทยาลัยครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต ชั้นปีที่ 1 ปีการศึกษา 2560 จำนวน 30 คน สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (Coefficient of Correlation) ผลการวิจัยพบว่า 1) นักศึกษามีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาคะแนนเฉลี่ยสะสม (Grade Point Average: GPA) 3.51 - 4.00 จำนวน 25 คน คิดเป็นร้อยละ 83.33 และปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา คือ ปัจจัยด้านลักษณะส่วนบุคคล ด้านการจัดการการศึกษาและด้านครอบครัวและเพื่อน โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก 2) ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของนักศึกษา คือ เจตคติและแรงจูงใจต่อการเรียนของนักศึกษา คุณภาพการสอนและพฤติกรรมการสอนของอาจารย์ และการสนับสนุนของครอบครัวหรือผู้ปกครอง มีความสัมพันธ์ไปในทางบวกและมีความสัมพันธ์ค่อนข้างสูงกับผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของนักศึกษา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

คำสำคัญ

ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา นักศึกษาหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิตสาขาวิชาหลักสูตรและการสอน



วารสารวิชาการ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์
ปีที่ 10 ฉบับที่ 2 กรกฎาคม - ธันวาคม 2561

Factors Relating to the Academic Achievement of the Master of Education (M. Ed.) Students in the Curriculum and Instruction Program, College of Educational Sciences (CES), Dhurakij Pundit University

Anchali Thongaim¹ / Paitaya Meesat²

¹ Asst. Prof., Curriculum and Instruction Department,
College of Education Sciences, Dhurakij Pundit University, Bangkok, Thailand

² Lecturer, Curriculum and Instruction Department,
College of Education Sciences, Dhurakij Pundit University, Bangkok, Thailand

E-mail: anchali.tho@dpu.ac.th

Abstract

This research aimed (1) to study the academic achievement of the MA in Education students under the College of Educational Sciences (CES), Dhurakij Pundit University, and (2) to investigate the factors related to their academic achievement. The subjects of the study were 30 CES M. Ed students at Dhurakij Pundit University, and all of them were in their first year of study. The data collection was done during the first semester of the academic year 2017. The statistics employed were percentage, mean, standard deviation (SD), and co-efficient correlation.

Results showed that (1) twenty-five students (83.33%) obtained the grade point average (GPA) ranging between 3.51-4.00 and the factors highly related to their academic achievement were found to be their personal factors, educational management factors, as well as the family-and-friends factors, (2) the factors affecting their academic achievement were their attitudes and motivations, the quality of instruction and the teaching behavior of the instructors. It was also found that family support was significantly related to their academic achievement at .05.

Keywords

Factors relating to academic achievement, M. Ed. students in the Curriculum and Instruction Program



วารสารวิชาการ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์
ปีที่ 10 ฉบับที่ 2 กรกฎาคม - ธันวาคม 2561

บทนำ

ในอดีตที่ผ่านมาผู้ที่มีความต้องการที่จะศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้นและการเข้าศึกษาในระดับบัณฑิตศึกษา (ปริญญาโทและปริญญาเอก) ไม่มากนัก มีสถาบันการศึกษาที่มีโครงการในระดับบัณฑิตศึกษาขึ้นไปนั้นมีเฉพาะในต่างประเทศต่อมาในประเทศไทยเริ่มที่จะมีสถาบันการศึกษาหลายแห่งทั้งภาครัฐและเอกชนมีโครงการระดับบัณฑิตศึกษาและได้มีการวางแผนการศึกษาในระดับสูงกว่าปริญญาตรีอย่างต่อเนื่อง เพราะเห็นว่าระดับบัณฑิตศึกษาเป็นการศึกษาที่มีจุดมุ่งหมายที่จะพัฒนา ผู้ที่มีความรู้ ความเชี่ยวชาญเฉพาะคณะ /สาขาวิชา เพื่อให้ผู้ที่ได้รับการศึกษาสามารถนำไปใช้ในการปฏิบัติงานได้ เป็นการเพิ่มพูนศักยภาพและมาตรฐานการทำงานของบุคคลให้มีประสิทธิภาพ ปัจจุบันการศึกษาในระดับบัณฑิตศึกษาในสถาบันของภาครัฐและเอกชนมีเพิ่มมากขึ้นเป็นการเปิดโอกาสให้ผู้ที่ต้องการแสวงหาความรู้และประสบการณ์ สามารถเลือกเข้าศึกษาต่อได้ตามความต้องการ เพื่อสามารถศึกษาต่อระดับสูงควบคู่กับการทำงานได้

การศึกษามีบทบาทสำคัญในการช่วยพัฒนาคนทั้งทางด้านปัญญา บุคลิกภาพและช่วยให้ประสบความสำเร็จในชีวิต ทุกประเทศจึงหาทางส่งเสริมการศึกษาให้มีคุณภาพ มีมาตรฐานความเป็นเลิศ ซึ่งพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 มีจุดมุ่งหมายในการจัดการศึกษา ดังที่มาตรา 6 กล่าวไว้ว่า การจัดการศึกษาต้องเป็นไปเพื่อพัฒนาคนไทยให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ทั้งร่างกาย จิตใจ สติปัญญา ความรู้ และคุณธรรม มีจริยธรรมและวัฒนธรรมในการดำรงชีวิตสามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข (กระทรวงศึกษาธิการ, 2546 : 5)

วิทยาลัยครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตให้ความสำคัญในการพัฒนาคุณภาพการศึกษา และได้ดำเนินการตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ (Thai Qualifications Framework : TQF) ที่มุ่งเน้นคุณภาพและมาตรฐานประกอบด้วย ระบบการประกันคุณภาพทั้งภายในและภายนอก รวมถึงการสร้างคุณลักษณะของบัณฑิตที่พึงประสงค์ เพื่อเป็นกลไกในการรักษาคุณภาพและมาตรฐานของ หลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน วิทยาลัยครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต ที่เปิดสอนตั้งแต่ปีการศึกษา 2554 มีพันธกิจในการผลิตบัณฑิตที่มีความรู้ความสามารถ มีความรับผิดชอบสูง และมีคุณธรรม เสริมสร้างงานวิจัย และความเป็นเลิศทางวิชาการ บริหารงานด้วยความบริสุทธิ์ ยุติธรรม และโปร่งใส บริการวิชาการเพื่อสอดคล้องกับกระแสโลกาภิวัตน์ ทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม ในปีการศึกษา 2557 วิทยาลัยครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต ได้ปรับปรุงหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน และได้รับการรับรองปริญญาจากครุสภา เมื่อนักศึกษาสำเร็จการศึกษาตามเกณฑ์ที่หลักสูตรกำหนด มีสิทธิ์ขอขึ้นทะเบียนรับใบประกอบวิชาชีพครูได้ และในช่วงปีการศึกษา 2558 ถึง



วารสารวิชาการ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์
ปีที่ 10 ฉบับที่ 2 กรกฎาคม - ธันวาคม 2561

ปีการศึกษา 2560 รับนักศึกษาเข้าศึกษาต่อ รุ่นละไม่เกิน 30 คน อีกทั้งยังมีโครงสร้างหน่วยกิต หลักสูตร 45 หน่วยกิต กลุ่มวิชาพื้นฐาน 3 หน่วยกิต กลุ่มวิชาบังคับ 21 หน่วยกิต กลุ่มวิชาเลือก 3 หน่วยกิต การฝึกปฏิบัติวิชาชีพครู 6 หน่วยกิต วิทยานิพนธ์ 12 หน่วยกิต (วิทยาลัยครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต, 2557) ผู้วิจัยได้ตั้งข้อสังเกตและเก็บข้อมูลที่ไม่เป็นทางการพบว่า นักศึกษาที่สำเร็จปริญญาตรีที่สำเร็จทางด้านศึกษาศาสตร์ ครุศาสตร์และสาขาอื่น ๆ มีความต้องการจะเข้ามาศึกษา หลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน เพื่อที่จะมุ่งมั่นจะประกอบวิชาชีพครู ซึ่งเป็นการเรียนที่นักศึกษาบางคนมีพื้นฐานทางด้านนี้มาบ้างและบางคนก็ไม่มีพื้นฐานวิชาชีพครูมาเลย แต่เมื่อมาเรียนระดับบัณฑิตศึกษา ที่เป็นการเรียนรู้มีระดับความกว้างขวางและลุ่มลึกกว่าปริญญาตรี ดังนั้นการจัดการเรียนการสอนที่ผ่านมา ผลปรากฏว่า บางรายวิชาที่นักศึกษาให้สนใจในการเรียนดี จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาดีไปด้วย แต่บางรายวิชาที่นักศึกษาสนใจเรียนน้อย อาจเป็นวิชาที่ยากและลุ่มลึก จึงทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาค่อนข้างต่ำ อาจเกิดจากปัจจัยบางอย่างที่สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของนักศึกษาในระดับบัณฑิตศึกษาสูงหรือต่ำได้ ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของนักศึกษาหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน วิทยาลัยครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต มีปัจจัยใดบ้างที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของนักศึกษา เพราะปัจจัยเหล่านี้อาจทำให้เกิดความสำเร็จต่อการศึกษาในระดับบัณฑิตศึกษา ซึ่งเป็นสิ่งที่สถาบันควรนำข้อมูลมาศึกษา เพื่อจะได้เป็นแนวทางในการนำมาพัฒนาการผลิตของหลักสูตรและสถานศึกษาให้มีคุณภาพเพิ่มขึ้น อีกทั้งทางสาขาหลักสูตรยังสามารถนำผลการวิจัยใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาและปรับปรุงหลักสูตรในอนาคตและพัฒนานักศึกษาให้มีคุณภาพเป็นไปตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตรต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

ศึกษาระดับผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาและปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของนักศึกษาหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน วิทยาลัยครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต

ขอบเขตของการวิจัย

1. ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

1.1 ตัวแปรอิสระ คือ ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา อันได้แก่

1) ปัจจัยด้านลักษณะส่วนบุคคล 2) ปัจจัยด้านการจัดการการศึกษา 3) ปัจจัยด้านครอบครัวและเพื่อน



วารสารวิชาการ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์
ปีที่ 10 ฉบับที่ 2 กรกฎาคม - ธันวาคม 2561

1.2 ตัวแปรตาม คือ

ผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของนักศึกษาหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชา
หลักสูตรและการสอน วิทยาลัยครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์
ความสัมพันธ์ของปัจจัยกับผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา

2. ระยะเวลาในการวิจัย คือ ปีการศึกษา 2560

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เพื่อให้การดำเนินการศึกษาบรรลุวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการ
วิจัยตามลำดับขั้นตอน ดังนี้

ประชากรเป้าหมาย

ประชากรเป้าหมาย คือ นักศึกษา หลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตร
และการสอน วิทยาลัยครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ เขตหลักสี่ จังหวัดกรุงเทพมหานคร
ชั้นปีที่ 1 ปีการศึกษา 2560 จำนวน 30 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์
ทางการศึกษาของนักศึกษาหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน
วิทยาลัยครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ มีทั้งหมด 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลทั่วไปของนักศึกษา ประกอบไปด้วยข้อคำถามเกี่ยวกับ เพศ
สาขาที่สำเร็จการศึกษา ผลการเรียนเฉลี่ยสะสม (Grade point average : GPA) ตลอดปีการศึกษา
2560 (ตรวจสอบจากฝ่ายทะเบียนการศึกษาของมหาวิทยาลัย) และรายได้ เป็นคำถามแบบตรวจ
สอบรายการ (Check List) จำนวน 5 ข้อ

ตอนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของ
นักศึกษาหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน วิทยาลัยครุศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ ประกอบด้วยข้อคำถาม จำนวน 3 ด้าน คือ

1. ปัจจัยด้านลักษณะส่วนบุคคล

1.1 เจตคติและแรงจูงใจต่อการเรียนของนักศึกษา

1.2 พฤติกรรมการเรียนของนักศึกษา



2. ปัจจัยด้านการจัดการการศึกษา

- 2.1 หลักสูตรสาขาวิชาหลักสูตรและการสอนของวิทยาลัยครุศาสตร์
- 2.2 คุณภาพการสอนและพฤติกรรมการสอนของอาจารย์
- 2.3 การสนับสนุนและสภาพแวดล้อมของมหาวิทยาลัย

3. ปัจจัยด้านครอบครัวและเพื่อน

- 3.1 การสนับสนุนของครอบครัวหรือผู้ปกครอง
- 3.2 ความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อน

มีจำนวนข้อคำถามจำนวนทั้งหมด 67 คำถาม เป็นแบบสอบถามแบบมาตราประมาณค่า (Rating scale) 5 ระดับ โดยในแต่ละระดับมีความหมาย ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2556 : 121)

การแปลความความหมาย

เห็นด้วยมากที่สุด	มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ	4.51 – 5.00
เห็นด้วยมาก	มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ	3.51 – 4.50
เห็นด้วยปานกลาง	มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ	2.51 – 3.50
เห็นด้วยน้อย	มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ	1.51 – 2.50
เห็นด้วยน้อยที่สุด	มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ	1.00 – 1.50

การแปลความหมายค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ดังนี้ (พวงรัตน์ ทวีรัตน์, 2538 : 144)

ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์มีค่า .8 ขึ้นไป ถือว่าความสัมพันธ์กันในระดับสูงหรือสูงมาก

ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์มีค่าอยู่ระหว่าง .6 - .8 ถือว่าความสัมพันธ์กันในระดับค่อนข้างสูง

ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์มีค่าอยู่ระหว่าง .4 - .6 ถือว่าความสัมพันธ์กันในระดับปานกลาง

ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์มีค่าอยู่ระหว่าง .2 - .4 ถือว่าความสัมพันธ์กันในระดับค่อนข้างต่ำ

ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์มีค่าต่ำกว่า .2 ถือว่าความสัมพันธ์กันในระดับ

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ผู้วิจัยติดต่อ ขอข้อมูลจากประชากรเป้าหมาย คือ นักศึกษาหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน วิทยาลัยครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ ปีที่ 1 ปีการศึกษา 2560 จำนวน 30 คน ขออนุญาตเก็บข้อมูลจากนักศึกษา เพื่อนำมาใช้เป็นข้อมูลประกอบการทำวิจัย

2. ผู้ทำวิจัยประสานงานกับนักศึกษา ชี้แจงวัตถุประสงค์การวิจัยและแจกแบบสอบถาม โดยให้เวลาตอบแบบสอบถาม 1 สัปดาห์ เนื่องจากคำถามในแบบสอบถามมีจำนวนหลายประเด็น จึงต้องให้เวลานักศึกษาในการตอบ



วารสารวิชาการ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์
ปีที่ 10 ฉบับที่ 2 กรกฎาคม - ธันวาคม 2561

3. หลังจาก 1 สัปดาห์แล้ว ผู้วิจัยจึงตามเก็บแบบสอบถามเพื่อนำมารวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลต่อไป ถ้าแบบสอบถามตรงไหนไม่สมบูรณ์ ผู้วิจัยกลับไปขอให้ผู้ตอบแบบสอบถามช่วยตอบให้สมบูรณ์ด้วย

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. วิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของนักศึกษา และปัจจัยด้านต่าง ๆ ใช้สถิติเชิงพรรณนา ได้แก่ ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
2. วิเคราะห์ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของนักศึกษาหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน วิทยาลัยครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ โดยการใช้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของ เพียร์สัน (Co-efficient of correlation หรือ ค่า r)

ผลการวิจัย

1. ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของนักศึกษาหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน วิทยาลัยครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ พบว่า ส่วนใหญ่มีผลการเรียนคะแนนเฉลี่ยสะสม 3.51-4.00 จำนวน 25 คน คิดเป็นร้อยละ 83.33 และปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน วิทยาลัยครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก (Mean= 4.18, S.D.= 0.54) เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า

ปัจจัยด้านครอบครัวและเพื่อนอยู่ในระดับมาก (Mean= 4.20, S.D.= 0.79) ได้แก่ การสนับสนุนของครอบครัวหรือผู้ปกครอง และความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อน

ปัจจัยด้านการจัดการการศึกษาอยู่ในระดับมาก (Mean= 4.13, S.D.= 0.66) ได้แก่ ด้านคุณภาพการสอนและพฤติกรรมการสอนของอาจารย์ ด้านหลักสูตรสาขาวิชาหลักสูตรและการสอนของวิทยาลัยครุศาสตร์

ปัจจัยด้านลักษณะส่วนบุคคลอยู่ในระดับมาก (Mean= 4.02, S.D.= 0.86) ได้แก่ เจตคติแรงจูงใจต่อการเรียนของนักศึกษาและพฤติกรรมการเรียนของนักศึกษา

ตาราง 1 ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา (Grade Point Average: GPA) ของนักศึกษาหลักสูตร



วารสารวิชาการ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์
ปีที่ 10 ฉบับที่ 2 กรกฎาคม - ธันวาคม 2561

ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน วิทยาลัยครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจ
บัณฑิตย์ จำนวน 30 คน

ผลการเรียนเฉลี่ยสะสม	จำนวน	ร้อยละ
3.00 – 3.25	2	6.66
3.26 – 3.50	3	10.00
3.51 – 4.00	25	83.33
คะแนนเฉลี่ย 3.69		

ตาราง 2 แสดงระดับปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา ของนักศึกษาหลักสูตร
ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน วิทยาลัยครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจ
บัณฑิตย์ จำนวน 30 คน

ปัจจัยด้าน	ค่าเฉลี่ย	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน	แปลความ หมาย
ปัจจัยด้านลักษณะส่วนบุคคล	4.02	0.86	มาก
1. เจตคติและแรงจูงใจต่อการเรียนของนักศึกษา	4.07	0.55	มาก
2. พฤติกรรมการเรียนของนักศึกษา	3.97	0.49	มาก
ปัจจัยด้านการจัดการการศึกษา	4.13	0.66	มาก
1. หลักสูตรสาขาวิชาหลักสูตรและการสอนของวิทยาลัย ครุศาสตร์	4.06	0.69	มาก
2. คุณภาพการสอนและพฤติกรรมการสอนของอาจารย์	4.23	0.63	มาก
3. การสนับสนุนและสภาพแวดล้อมของมหาวิทยาลัย	4.13	0.68	มาก
ปัจจัยด้านครอบครัวและเพื่อน	4.20	0.79	มาก
1. การสนับสนุนของครอบครัวหรือผู้ปกครอง	4.40	0.50	มาก
2. ความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อน	4.00	0.46	มาก
รวมทุกด้าน	4.18	0.54	มาก

2. ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของนักศึกษาหลักสูตรศึกษาศาสตร



วารสารวิชาการ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์
ปีที่ 10 ฉบับที่ 2 กรกฎาคม - ธันวาคม 2561

มหำบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน วิทยาลัยครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ คือ เจตคติและแรงจูงใจต่อการเรียนของนักศึกษา คุณภาพการสอนและพฤติกรรมการสอนของอาจารย์ และการสนับสนุนของครอบครัวหรือผู้ปกครอง มีความสัมพันธ์ไปในทางบวกและมีความสัมพันธ์ ค่อนข้างสูงกับผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของนักศึกษา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตาราง 3 แสดงปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของนักศึกษาหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน วิทยาลัยครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์

ผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา	เจตคติและแรงจูงใจ	พฤติกรรมการเรียน	หลักสูตรสาขาวิชา	คุณภาพการสอนและพฤติกรรมอาจารย์	สนับสนุนและสภาพแวดล้อม	การสนับสนุนของครอบครัว	ความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อน
ค่า r	.684	.415	.572	.774	.562	.729	.284
Sig.(2-tailed)	.029	.233	.084	.009	.091	.063	.427

อภิปรายผลการวิจัย

1. ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของนักศึกษาหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน วิทยาลัย ครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ พบว่า ส่วนใหญ่มีผลการเรียนคะแนนเฉลี่ยสะสม 3.51-4.00 จำนวน 25 คน คิดเป็นร้อยละ 83.33 และ มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 3.69 ซึ่งสอดคล้องกับไพศาล หวังพาณิชย์ (2526 : 89) อุทุมพร จามรมาน (2535 : 38) กล่าวถึงผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา ว่าเป็นคุณลักษณะและความสามารถของบุคคลอันเกิดจากการเรียนการสอน เป็นการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม และประสบการณ์การเรียนรู้ที่เกิดจากการฝึกฝนอบรม ซึ่งเป็นการบอกความสามารถของผู้เรียน ในการวิเคราะห์ วิเคราะห์ ความพยายามในการเรียน ทักษะในการศึกษาเล่าเรียนและการปฏิบัติ มีการเข้าห้องเรียน มีความสนใจและมีทัศนคติที่ดีต่ออาชีพ ปริญญาตรี (2548 : 231-241) ได้กล่าวว่า การรู้ถึงผลของการศึกษา เช่น การทดสอบ การแข่งขัน ทำให้ผู้เรียนถูกกระตุ้นให้ใช้ความพยายาม มีแรงจูงใจในการเรียนและการทำงานได้ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ธวัชชัย ศุภดิษฐ์ (2556 : 108) เรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ของการศึกษาในระดับปริญญาโท ของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ ปีการศึกษา 2554 ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยที่มีผล



วารสารวิชาการ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์
ปีที่ 10 ฉบับที่ 2 กรกฎาคม - ธันวาคม 2561

ต่อผลสัมฤทธิ์ของการเรียนในระดับปริญญาโท โดยจำแนกตามคณะ/สถาบัน สรุปได้ ดังนี้ 1) คณะรัฐประศาสนศาสตร์ ปัจจัยที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ของการเรียนของนักศึกษาได้แก่ เพศ อายุ การได้รับทุนการศึกษาในระดับปริญญาโท แผนการศึกษาในระดับปริญญาโท และระยะเวลาที่ศึกษาในระดับปริญญาโท 2) คณะบริหารธุรกิจ ปัจจัยที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ของการเรียนของนักศึกษา ได้แก่ ระยะเวลาที่ศึกษาในระดับปริญญาโท 3) คณะพัฒนาการเศรษฐกิจ ปัจจัยที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ของการเรียนของนักศึกษาได้แก่ เพศ การได้รับทุนการศึกษาในระดับปริญญาโท แผนการศึกษาในระดับปริญญาโท และระยะเวลาที่ศึกษาในระดับปริญญาโท 4) คณะสถิติประยุกต์ ปัจจัยที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ของการเรียนของนักศึกษาได้แก่ อายุ การได้รับทุนการศึกษาในระดับปริญญาโท แผนการศึกษาในระดับปริญญาโท ระยะเวลาที่ศึกษาในระดับปริญญาโท กลุ่มสาขาวิชาที่ศึกษาในระดับปริญญาตรี และการได้รับเกียรติคุณในระดับปริญญาตรี 5) คณะพัฒนาสังคมและสิ่งแวดล้อม ปัจจัยที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ของการเรียนของนักศึกษา ได้แก่ เพศ อายุ การได้รับทุนการศึกษาในระดับปริญญาโท แผนการศึกษาในระดับปริญญาโท และระยะเวลาที่ศึกษาในระดับปริญญาโท 6) คณะพัฒนารัฐวิธานศึกษา ปัจจัยที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ของการเรียนของนักศึกษา ได้แก่ การได้รับทุนการศึกษาในระดับปริญญาโท 7) คณะภาษาและการสื่อสาร ปัจจัยที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ของการเรียนของนักศึกษาได้แก่ ระยะเวลาที่ศึกษาในระดับปริญญาโท 8) ระดับสถาบัน ปัจจัยที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ของการเรียนของนักศึกษา ได้แก่ เพศ อายุ คณะที่ศึกษาในระดับปริญญาโท ที่ตั้งสถานศึกษาในระดับปริญญาโท การได้รับทุนการศึกษาในระดับปริญญาโท แผนการศึกษาในระดับปริญญาโท ระยะเวลาที่ศึกษาในระดับปริญญาโท กลุ่มสาขาวิชาที่ศึกษาในระดับปริญญาโท และการได้รับเกียรติคุณในระดับปริญญาตรี และภาควิชา อดิเรก (2556) ได้วิจัย เรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของนักศึกษาจีนมหาวิทยาลัยบูรพา ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของนักศึกษามหาวิทยาลัยบูรพา โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อจำแนกตามระดับปริญญา นักศึกษาจีนระดับปริญญาตรีโดยรวมอยู่ระดับปานกลาง นักศึกษาจีนระดับปริญญาโท โดยรวมอยู่ระดับดี นักศึกษาระดับปริญญาเอกโดยรวมอยู่ระดับดีมาก

2. ระดับปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของนักศึกษาหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน วิทยาลัยครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า ปัจจัยด้านการจัดการการศึกษาอยู่ในระดับมาก ได้แก่ ด้านคุณภาพการสอนและพฤติกรรมการสอนของอาจารย์ เช่น อาจารย์ผู้สอนมีความรู้ในวิชาที่สอนเป็นอย่างดี และอาจารย์ผู้สอนได้เตรียมการสอนล่วงหน้า เข้าสอนตรงเวลา และได้ชี้แจงแผนการสอน ส่งเสริมให้นักศึกษาซักถาม แลกเปลี่ยนความคิดเห็น และจัดกิจกรรมเสริมสร้างประสบการณ์ความรู้ได้เป็นอย่างดี และด้านการจัดการหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต



วารสารวิชาการ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์
ปีที่ 10 ฉบับที่ 2 กรกฎาคม - ธันวาคม 2561

สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน เช่น นักศึกษามีความเชื่อมั่นว่าเมื่อจบการศึกษาตามหลักสูตรนี้แล้ว จะได้รับใบประกอบวิชาชีพครู มีความรู้ ความเข้าใจและทักษะ ที่ได้รับจากหลักสูตรทำให้นักศึกษาสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการทำงานและการดำรงชีวิตในสังคมได้ หลักสูตรนี้ทำให้นักศึกษามีโอกาสได้งานทำตรงกับความต้องการของตลาดวิชาชีพ หลักสูตรมีการกำหนดวัตถุประสงค์และเป้าหมายของการพัฒนามหาบัณฑิตอย่างชัดเจน หลักสูตรมีการจัดระบบการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ สามารถวิเคราะห์ สังเคราะห์เหตุการณ์ปัจจุบัน การปรับตัวให้ทันต่อโลกและเทคโนโลยี และ นักศึกษาได้รับคำแนะนำเกี่ยวกับการฝึกประสบการณ์วิชาชีพจากอาจารย์ประจำหลักสูตร เป็นต้น ดังที่ วิชัย วงษ์ใหญ่ (2537 : 199) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบที่มีอิทธิพล และส่งผลกระทบทำให้บรรยากาศในชั้นเรียนมีลักษณะที่ช่วยส่งเสริมหรือขัดขวางการเรียนรู้ของผู้เรียน ครูผู้สอนต้องคำนึงถึงอยู่ตลอดเวลาในการจัดกระบวนการเรียนการสอนคือ การร่วมมือและการแข่งขันของผู้เรียนในชั้นเรียนประกอบด้วยบรรยากาศที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนร่วมมือกันแก้ปัญหาและการให้แรงเสริมหรือรางวัล ลักษณะพฤติกรรมและบุคลิกภาพของผู้สอนจะมีอิทธิพลต่อการเรียนของผู้เรียนความร่วมมือระหว่างผู้สอนกับผู้เรียนคำนึงถึงวัตถุประสงค์การเรียนรู้เป็นสิ่งสำคัญ ความรู้สึกและเจตคติของผู้เรียนที่มีต่อกลุ่มเพื่อนผู้สอนจะมีผลกระทบต่อการเรียนรู้ ส่วนการสนับสนุนและสภาพแวดล้อมของมหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัย/วิทยาลัยครูศาสตร์ จัดบรรยากาศที่เอื้อต่อการเรียนรู้ เช่น สถานที่นั่งอ่านหนังสือ กิจกรรมส่งเสริมการเรียนรู้และห้องเรียน เช่น โต๊ะ เก้าอี้ เป็นต้น มีเพียงพอและสภาพพร้อมต่อการใช้งาน

ปัจจัยด้านครอบครัวและเพื่อนอยู่ในระดับมาก ได้แก่ การสนับสนุนของครอบครัวหรือผู้ปกครอง เช่น เรื่องการศึกษานักศึกษาตัดสินใจด้วยตนเอง และครอบครัว ยอมรับและอนุญาตให้นักศึกษาตัดสินใจ ทำให้นักศึกษารู้สึกว่าเป็นคนสำคัญในครอบครัว และจะให้กำลังใจนักศึกษาเมื่อนักศึกษามีปัญหาเรื่องการเรียนรู้ ทำให้นักศึกษามีกำลังใจในการเรียน และความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อน เช่นนักศึกษาและเพื่อนชอบสืบค้นข้อมูลทางอินเทอร์เน็ตในการเรียนเพราะสะดวกรวดเร็ว เมื่อนักศึกษาไม่ได้เข้าเรียน เพื่อนจะนำเอกสารหรืออธิบายเนื้อหาที่ให้นักศึกษาเรียนได้ทันเพื่อน และนักศึกษาร่วมกับเพื่อน ช่วยกันทำงานกลุ่ม ที่ได้รับมอบหมายสำเร็จตามกำหนด และมีการเสริมการเรียนรู้ด้วยการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กัน และเพื่อน ๆ ของนักศึกษา จะช่วยเหลืออำนวยความสะดวกเกี่ยวกับอุปกรณ์การเรียนในการทำงานร่วมกัน และนักศึกษามีเพื่อนที่ให้กำลังใจและให้คำปรึกษาในเวลาที่นักศึกษามีปัญหา

ปัจจัยด้านลักษณะส่วนบุคคลอยู่ในระดับมาก ได้แก่ เจตคติ แรงจูงใจต่อการเรียนของนักศึกษามีความต้องการที่จะเรียนให้สำเร็จภายในเวลาที่มหาวิทยาลัยกำหนด, คิดว่าการทำงานที่ได้รับมอบหมายตามระยะเวลาที่กำหนด เป็นเรื่องที่ดี นักศึกษาคิดว่าการเรียนสาขาวิชาสาขาวิชา



วารสารวิชาการ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์
ปีที่ 10 ฉบับที่ 2 กรกฎาคม - ธันวาคม 2561

หลักสูตรและการสอนทำให้มีอนาคตที่ดีได้ ส่วนพฤติกรรมผลการเรียนของนักศึกษาแล้วคือ นักศึกษาศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมนอกเหนือจากที่อาจารย์สอนในห้องเรียนและสามารถแก้ไขปัญหาในเรื่องการเรียนด้วยตนเอง สอดคล้องกับงานวิจัยของ เสกสรรค์ ทองดีบ และน้ำเงิน จันทร์มณี (2557) เรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของนิสิตสาขาวิชาอาชีวอนามัยและความปลอดภัย คณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยพะเยา ผลการวิจัยพบว่า 1) ปัจจัยด้านเจตคติต่อการเรียนของนิสิต โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ได้แก่ นิสิตชอบเรียน ในสาขาวิชานี้ 2) ปัจจัยด้านแรงจูงใจต่อการเรียนของนิสิต นิสิตคิดว่าการเรียนสาขาวิชานี้ทำให้มีอนาคตที่ดีได้ และนิสิตสามารถเรียนหรือทำงานที่ได้รับมอบหมาย เพื่อให้สำเร็จตามเป้าหมายที่วางไว้ ได้ด้วยตนเอง 3) ปัจจัยด้านการปรับตัวต่อการเรียนของนิสิต นิสิตเข้าเรียนทุกครั้ง ในรายวิชาต่างๆ 4) ปัจจัยด้านพฤติกรรมผลการเรียนของนิสิต นิสิตส่งงานที่ได้รับมอบหมายครบตามระยะเวลาที่กำหนด 5) ปัจจัยด้านพฤติกรรมการสอนของอาจารย์ อาจารย์ได้เตรียมการสอนล่วงหน้า 6) ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมต่อการเรียนของนิสิต ห้องเรียน เช่น โต๊ะ เก้าอี้ เป็นต้น มีเพียงพอและสภาพพร้อมต่อการใช้งาน และอนุวัติ คุณแก้ว (2555) ศึกษาเรื่องการวิเคราะห์จำแนกปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลการเรียนสูงและต่ำของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ ผลการวิจัย พบว่า ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลการเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ ที่มีผลการเรียนสูงและต่ำ คือ นิสัยในการเรียน และ เวลาที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า 2) ปัจจัยที่สามารถจำแนกประเภทนักศึกษาที่มีผลการเรียนสูงและต่ำ มี 2 ตัวแปร ได้แก่นิสัยการเรียน และ เวลาที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า โดยตัวแปรทั้งสองตัวแปร สามารถพยากรณ์การเป็นสมาชิกของกลุ่มนักศึกษาที่มีผลการเรียนสูงได้ถูกต้องร้อยละ 85.70 กลุ่มนักศึกษาที่มีผลการเรียนต่ำ ได้ถูกต้องร้อยละ 88.90

นอกจากนั้นผู้วิจัยได้ใช้คำถามปลายเปิดพิจารณาในประเด็นนี้ เช่น นักศึกษามองว่ามหาวิทยาลัยหรือวิทยาลัยครุศาสตร์ควรจัดให้มีการทำกิจกรรมร่วมกันเพื่อให้เกิดความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน มีการจัดกิจกรรมเกี่ยวกับการช่วยเหลือสังคมเพิ่มขึ้น และควรจัดกิจกรรมปลูกฝังความมีจิตสาธารณะด้วยการให้ช่วยเหลือเด็กที่ขาดแคลนทุนทรัพย์ อีกทั้งมหาวิทยาลัยหรือวิทยาลัยครุศาสตร์ควรจัดให้มีการทำกิจกรรมร่วมกันเพื่อให้เกิดความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ส่งเสริมจัดกิจกรรมให้เกิดความสัมพันธ์ที่ดีในชั้นเรียน จัดกิจกรรมร่วมกันระหว่างรุ่นพี่รุ่นน้องส่วน ส่วนอีกประเด็นที่สำคัญ คือ ควรปรับปรุงระบบอินเตอร์เน็ต อีกทั้งควรปรับเวลาในการเรียน อาจเป็นการเรียนวันละ 2 วิชาต่ออาทิตย์ เช่น วันเสาร์เรียนวิชาหนึ่ง วันอาทิตย์เรียนอีกวิชาหนึ่งจะทำให้ผู้เรียนเปลี่ยนการเรียนรู้อีกด้วย

3. ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของนักศึกษาหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน วิทยาลัยครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต คือ เจตคติและแรงจูงใจต่อการเรียนของนักศึกษา คุณภาพการสอนและพฤติกรรมการสอนของอาจารย์



วารสารวิชาการ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์
ปีที่ 10 ฉบับที่ 2 กรกฎาคม - ธันวาคม 2561

และการสนับสนุนของครอบครัวหรือผู้ปกครอง มีความสัมพันธ์ไปในทางบวกและมีความสัมพันธ์ค่อนข้างสูงกับผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของนักศึกษา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่ง Stiggins (1994 : 310) Triandis (1971 : 2 - 3) และ Carter V. Good (1973 : 375) ได้กล่าวถึงเจตคติและแรงจูงใจไว้ว่า เป็นความรู้สึกชื่นชอบ หรือไม่ชื่นชอบ ความรู้สึกด้านบวก หรือ ด้านลบ ต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง เป็นความเกี่ยวเนื่องระหว่างความรู้สึก กับ สิ่งนั้นโดยเฉพาะ เช่น เจตคติต่อครู ผู้บริหาร วิชา กิจกรรมการสอน ฯลฯ ได้แบ่งองค์ประกอบของเจตคติไว้ 3 ส่วน คือ 1) องค์ประกอบทางด้านความรู้ ความเข้าใจ (A Cognitive Component) ได้แก่ บุคคล สถานการณ์สังคม 2) องค์ประกอบทางด้านความรู้สึก (An Affective Component) เป็นองค์ประกอบที่ต่อเนื่องจากองค์ประกอบที่ 1 คือ เมื่อมีความรู้ความเข้าใจแล้วจะเกิดความรู้สึกต่อสิ่งนั้น ซึ่งอาจเป็นไปได้ทั้งทางบวกและทางลบ 3) องค์ประกอบทางการกระทำ (Behavioral Component) เมื่อเกิดองค์ประกอบที่ 1 และ 2 แล้ว จะเกิดความพร้อมทางการกระทำ ซึ่งขึ้นอยู่กับองค์ประกอบทั้งสอง ส่วนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เป็น ความปรารถนา และความพยายามอย่างสูง ของผู้เรียนที่จะศึกษาให้บรรลุสัมฤทธิ์ผลตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ และเพื่อบรรลุวัตถุประสงค์ทั่วไปของการศึกษาซึ่งสอดคล้องกับ เสกสรรค์ ทองดีบ และน้ำเงิน จันทร์มณี (2557) ศึกษาวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของนิสิตสาขาวิชาอาชีวอนามัยและความปลอดภัย คณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยพะเยา ผลการวิจัยพบว่า 1) ปัจจัยด้านเจตคติต่อการเรียนของนิสิตโดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก 2) ปัจจัยด้านแรงจูงใจต่อการเรียนของนิสิตโดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก เช่น นิสิตคิดว่าการเรียนสาขาวิชานี้ทำให้มีอนาคตที่ดีได้ และสามารถเรียนหรือทำงานที่ได้รับมอบหมายเพื่อให้สำเร็จตามเป้าหมายที่วางไว้ได้ด้วยตนเอง สอดคล้องกับ รุ่งฤดี กล้าหาญ (2554) ศึกษาเรื่องการพัฒนาระบบการประเมินสมรรถนะในการปฏิบัติการพยาบาลของนักศึกษาพยาบาล พบว่า ความมีวินัยในตนเอง แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน และความรู้พื้นฐานเดิม มีความสัมพันธ์ทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาภาคปฏิบัติ โดยตัวแปรด้านความมีวินัย และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนสามารถร่วมทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของนิสิตพยาบาลชั้นปีที่ 3 ได้ คิดเป็นร้อยละ 14.10

คุณภาพการสอนและพฤติกรรมการสอนของอาจารย์ ก็เป็นปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ ระดับค่อนข้างสูง ทั้งนี้การที่นักศึกษา มีผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาสูงพิจารณาจากการตอบแบบประเมินจากนักศึกษาว่า อาจารย์ผู้สอนมีความรู้ในวิชาที่สอนเป็นอย่างดี และอาจารย์ผู้สอนได้เตรียมการสอนล่วงหน้า เข้าสอนตรงเวลา และได้ชี้แจงแผนการสอน ส่งเสริมให้นักศึกษาซักถาม แลกเปลี่ยนความคิดเห็น และจัดกิจกรรมเสริมสร้างประสบการณ์ความรู้ได้เป็นอย่างดี ยิ่งนักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาสูงเท่าใด ดังนั้นทางสาขาวิชา วิทยาลัยและมหาวิทยาลัยต้องพิจารณาเพราะเรื่องสำคัญสำหรับหลักสูตร นอกจากนั้นจะทำให้หลักสูตรมีคุณภาพสูงตามไปด้วย รวมทั้งการสนับสนุนและสิ่งแวดล้อม



วารสารวิชาการ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์
ปีที่ 10 ฉบับที่ 2 กรกฎาคม - ธันวาคม 2561

ของมหาวิทยาลัยเป็นปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของนักศึกษา ได้แก่ การบริการของมหาวิทยาลัย ซึ่งเป็นองค์ประกอบสำคัญที่จะช่วยให้นักศึกษา มีความสุข ได้รับความสะดวกปราศจากความกังวลใด ๆ ทำให้นักศึกษาสามารถใช้เวลาในการศึกษาได้อย่างเต็มที่ (วัลลภา เทพหัสติน ณ อยู่ธยา, 2530 : 100)

การสนับสนุนของครอบครัวหรือผู้ปกครอง มีความสัมพันธ์ทางค่อนข้างสูง เป็นส่วนหนึ่งทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาสูง เพราะครอบครัว/ผู้ปกครอง ยอมรับและอนุญาตให้นักศึกษาตัดสินใจด้วยตนเอง ทำให้นักศึกษารู้สึกว่าเป็นคนสำคัญในครอบครัว เมื่อมีปัญหาเรื่องการเรียน คอยให้กำลังใจในการเรียนและสนับสนุนด้านการเงินอย่างสม่ำเสมอ ทำให้นักศึกษามีกำลังใจ ตั้งใจในการเรียน เพราะไม่ต้องหารายได้ระหว่างเรียน จึงทำให้นักศึกษามีเวลาเรียนมากขึ้น เนื่องจากกรเรียนแต่ละวิชาเป็นช่วงเวลาสั้น นักศึกษานอกจากจะทำงานประจำแล้ว ยังมีเวลาศึกษาเพิ่มเติมนอกเวลาและทำงานส่งได้ตามเวลาที่กำหนดทำให้ผลการเรียนแต่ละวิชาดี ผลสุดท้ายคือ ผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาสูงตามไปด้วย สอดคล้องกับงานวิจัยของ Ashworth, Morison S. (1963) ได้ศึกษาเปรียบเทียบองค์ประกอบภูมิหลังที่เกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของนักเรียนตามที่คาดไว้และต่ำกว่าที่คาดไว้ โดยวัดจากระดับสติปัญญา (IQ) ถ้าสติปัญญาสูงกว่า 150 ขึ้นไปถือว่าเป็นผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาที่คาดไว้ กลุ่มตัวอย่างคือประชากรเป็นระดับ 5 และ 6 จำนวน 178 คน ผลการวิจัยพบว่า

- 1) ผู้ปกครองของนักเรียนกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาตามที่คาดไว้ มีความเอาใจใส่ความรับผิดชอบ และมีความสัมพันธ์กับนักเรียนมากกว่าผู้ปกครองของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาดำกว่าที่คาดไว้
- 2) แรงกระตุ้นของผู้ปกครองเป็นปัจจัยที่สำคัญมีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาองค์ประกอบทางด้านอายุ และเพศ มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของนักเรียนน้อยมาก
- 3) โอกาสที่นักเรียนได้อ่านหนังสือที่มีคุณค่า จะทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของนักเรียนแตกต่างกัน

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะสำหรับการนำไปใช้

1. ปัจจัยด้านลักษณะส่วนบุคคล คือ พฤติกรรมการเรียนของนักศึกษา ที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาระดับปานกลาง เนื่องจากการจัดการศึกษาแบบบล็อกคอร์ส (Block Course) เป็นการจัดการศึกษามีระยะเวลาที่สั้นและมีเนื้อหามากในแต่ละรายวิชา ต้องอ่านหนังสือล่วงหน้าเพื่อเตรียมตัวไปยกประเด็นปัญหาที่บออาจารย์และเพื่อนเรียนในห้อง ซึ่งแต่ละวัน วิชาเรียนก็สลับสับเปลี่ยนกันไป บางครั้งสับสน เหนื่อยและกดดัน แต่เมื่อนักศึกษาเลือกแล้ว จึงต้องมานะเรียนต่อไปให้จบตามหลักสูตรที่วางไว้ ซึ่งผู้สอนอาจมีกิจกรรมที่เสริมสร้างแรงจูงใจให้นักศึกษาอยู่เป็นระยะ ๆ



วารสารวิชาการ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์
ปีที่ 10 ฉบับที่ 2 กรกฎาคม - ธันวาคม 2561

2. ปัจจัยด้านการจัดการการศึกษา คือ หลักสูตรสาขาวิชาหลักสูตรและการสอนของวิทยาลัยครุศาสตร์ และการสนับสนุนและสภาพแวดล้อมของมหาวิทยาลัย มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาระดับปานกลาง นักศึกษาความรู้ ความเข้าใจ การฝึกทักษะ รายวิชาต่างๆ ที่หลักสูตรกำหนดไว้รวมทั้งการจัดกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อที่ได้รับจากหลักสูตรทำให้นักศึกษาสามารถนำไปหรือประยุกต์ใช้ในการทำงานและการดำรงชีวิตทำได้เฉพาะในวันที่นักศึกษามาเรียนเฉพาะวันเสาร์และวันอาทิตย์ เท่านั้น ถ้าจัดวันปกติก็ไม่สะดวก ด้วยเวลาและการเดินทางใช้เวลามาก ทำให้เสียเวลา การจัดการเรียนรู้เพิ่มหรือกิจกรรมต่างๆ บางครั้งอาจต้องใช้วันนักชดถุกซ์ ส่วนสภาพแวดล้อมควรประสานงานกับหน่วยงานในสถานศึกษาเพื่อจัดทำขึ้น เช่น ห้องค้นคว้าและการทำงานเป็นกลุ่มเล็ก มีอุปกรณ์คอมพิวเตอร์ เครื่องปริ้นท์ เป็นต้น

3. ปัจจัยด้านครอบครัวและเพื่อน คือ ความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อน มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาระดับต่ำ เนื่องจากนักศึกษาส่วนมากมาจากต่างจังหวัด ต้องใช้เวลาการเดินทางค่อนข้างมาก ถึงเวลาที่ต้องรีบเดินทางกลับไปทำงานประจำจึงทำให้การที่จะช่วยเหลืออำนวยความสะดวกการทำงานร่วมกันทำได้เฉพาะในห้องเรียน ส่วนนอกห้องเรียนก็มีเวลาน้อย บางคนติดต่อได้ลำบากเพราะอินเทอร์เน็ตเข้าไม่ถึง บางครั้ง นักศึกษาและเพื่อนจะรวมกลุ่มกันทบทวนบทเรียนก่อนสอบ เมื่อนักศึกษาไม่ได้เข้าเรียน เพื่อนจะนำเอกสารหรืออธิบายเนื้อหาให้นักศึกษาเรียนได้ทันเพื่อน แต่เวลาและโอกาสน้อย ดังนั้นนักศึกษาที่มีความสัมพันธ์กับเพื่อนน้อยจึงทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำไปด้วย ปัจจัยนี้หลักสูตรอาจต้องให้ความช่วยเหลือโดยประสานงานกับนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงเข้ามามีส่วนร่วมผลักดันเพื่อไม่ให้ทอดทิ้งและมีกำลังใจที่จะสู้ต่อไป

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรศึกษาเปรียบเทียบการเรียนแบบบล็อกคอร์ส (Block Course) คณะอื่น ๆ ในมหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต หรือศึกษากับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษาหลาย ๆ มหาวิทยาลัย ที่ศึกษาสาขาวิชาหลักสูตรและการสอน กับผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา

2. ศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของนักศึกษาหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน วิทยาลัยครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตเปรียบเทียบกับสาขาอื่น ๆ ในสถาบันเดียวกันหรือต่างสถาบัน



วารสารวิชาการ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์
ปีที่ 10 ฉบับที่ 2 กรกฎาคม - ธันวาคม 2561

เอกสารอ้างอิง

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2546). *พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 พร้อมกฎกระทรวงที่เกี่ยวข้องและพระราชบัญญัติการศึกษาภาคบังคับ*. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์.
- อวิชชัย ศุภดิษฐ์ (2556). *ปัจจัยที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ของการเรียนในระดับปริญญาโทของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ ปีการศึกษา 2554*. สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2556). *การวิจัยเบื้องต้น*. (พิมพ์ครั้งที่ 9). กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น
- ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์. (2548). *จิตวิทยาการศึกษา*. กรุงเทพฯ : ศูนย์ส่งเสริมกรุงเทพฯ.
- พวงรัตน์ ทวีรัตน์. (2538). *วิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์*. (พิมพ์ครั้งที่ 6). กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- พยุงค์ศักดิ์ สนเทศ. (2531). *การประเมินพฤติกรรมการสอนเพื่อพัฒนาคุณภาพการศึกษา*. กรุงเทพฯ : สารพัฒนาหลักสูตร.
- ไพศาล หวังวานิช. (2526). *การวัดผลการศึกษา*. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช.
- ภารดี อนันต์นาวิ. (2556). *ปัจจัยที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาเงินมหาวิทยาลัยบูรพา*. *วารสารการศึกษา และการพัฒนาสังคม*, 9, 166-177.
- มหาวิทยาลัยศรีปทุม. (2559). *จัดการศึกษาระดับปริญญาโทในระบบ Block Course Modular System*. สืบค้นเมื่อ 27 มกราคม 2560 จาก http://espuc.east.spu.ac.th/faculty/gradschool/menu01_d.htm
- รุ่งฤดี กล้าหาญ (2554). *การพัฒนากระบวนการประเมินสมรรถนะในการปฏิบัติการพยาบาลของนักศึกษาพยาบาล*. *วารสารพยาบาลทหารบก*, 14, 48-58.
- วัลลภา เทพัสติน ณ อยุธยา. (2530). *บุคลากรนิสิตนักศึกษา*. กรุงเทพฯ : คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วิชัย วงษ์ใหญ่. (2537). *การพัฒนาหลักสูตร*. กรุงเทพมหานคร : สำนักมาตรฐานการอุดมศึกษา.
- วิทยาลัยครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์. (2559). *หลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต*. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์.
- สุธาทิพย์ จรรยาอารีกุล. (2539). *ปัญหาการเรียน ส่วนตัว สังคม ของนักศึกษาวิทยาลัยเทคนิคสังกัดกรมอาชีวศึกษาในกรุงเทพมหานคร*. *วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต*. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.



วารสารวิชาการ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์
ปีที่ 10 ฉบับที่ 2 กรกฎาคม - ธันวาคม 2561

- เสกสรรค์ ทองดีบ และน้ำเงิน จันทร์มณี. (2557). ปัจจัยที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของนิสิต สาขาอาชีวอนามัยและความปลอดภัย คณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยพะเยา. *วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์*, มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, 33, : 267-277
- อนูวัติ คุณแก้ว. (2555). *การวิเคราะห์จำแนกปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลการเรียนสูงและต่ำของนักศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์*. คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์.
- อุทุมพร จามรมาน. (2535). *หลักสูตรวัดผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา*. เอกสารการสอนชุดการพัฒนาแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน. นนทบุรี : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- Carroll, John B. (1963). A Model of School Learning. *Teacher College Record*. 64, : 723-733.
- Good, C.V. (1973). *Dictionary of Education*. New York: Mc Graw-Hill Book.
- Stiggins, Richard J. (1994). *Student - Centered Classroom Assessment*. Newyork: Max well Macmillan College Publishing Company.